

(112)

Ernesta à Fourtou, di jous 19-9-40

Maria meua ben meua: Ja hauràs rebut la nova Farja del dimarts. Tal com et promethia avui rebent una estona al descans seré més explicit i podré així comentar amb més amplitut les teves cartetes, així com la darrera que ruellos una carta de una tal Mamele que rebia ahir.

Abans no deus de dir-ho, nequeta meua, et direi la cosa de les mantes. Faràs bé novies de treure la bona car de res faréu de l'altra i si molt pes que prou en duràs, ne Maria meua? Prou tenia quatre mantes je quan vany nunt a l'arribar parat, però les tenia. Al sortir de St. Medard em feren entregar la que allí em donaren a l'entrar, malgrat que l'haguessim ben pagat. A l'arribar a Argeli de les tres al registrar-me se'n quedaren una la nunt llor i una novies a Fine dies, una de bona i l'altra molt dolenta i forçada però fa el seu servei. Jo treure la bona solament que ja és prou perquè l'altra no val la pena de portar-la. Oh! Maria meua, no fou sols ella manta que se'n quedaren, sino' altres coses. Recorde, aquell ganivet de taula que em donaren? Doncs se'n quedaren també així com l'encenedor i unes sabates. Ja està bé, no?

No pateixis per això. Evacuarem el més justot, que a l'arribar allí prou sabreu espavilar-vos.

La cosa que em deia de que això pot esdevindre igual com  
on està la Mercedes. Ja en la postal et deia que cal que facis.  
Ara té vull pensar-te un xic, Mamma nera, el perquè no m'interessa  
que vinguis aquí. Resulta que costa molt de fer-hi  
temps. Aquesta família, millor dit, són dos famílies, és un lloc. Són  
gent de País, que ara volen explotar això però pel que es ven estan  
sense diners. Per a cobrar costa molt. Fa dies, marçà un mossa  
per aquest assumpte. Fa tres o quatre dies que una dona vella marçà  
també i ara no li aguanta ningú pel que es ven. Dues i noaltres?  
Noaltres, hem cobrat el porc però amb penes. Més ara no ens donen a penes  
cap mitatge i els diners se'ls desplacen al xicot per tal de l'indispen-  
sable però com a setmana. Ara lo gent com nosaltres li aguanta  
perquè no hi ha altra solució. Jo estic segur que arribes aquí i de bona  
gana t'aprofitaran perquè els manca gent, però si els s'apanya, la  
colla mill dir als tres dies fagen tot? En aquest cas jo solt no  
tinc cap por. Procuraria arribar a Montauban i fer dos alls i  
si pel camí m'atrapen me'n vaig a un camp ben content  
Comprems? Ara té, si a Montauban la vida té's difícil, no ho penses  
i vinga aquí que de tot sortirem i si mai cal escapar ho farem els dos.  
Ah! Menys mal que hi ha la perspectiva de Mèxic, altrament, Mamma  
men quin peirindie et nostre, no? Els francesos sense treball i noaltres  
només podem aguantar-nos en les condicions del treball que fem  
que no el vol ningú. En fi. Tot el que he dit és ben perissos.

Ja no Maria neva? Però el cas de la nostra sortida és segur i clar,  
Albir un xicot rebé una circular de la Legació i és ben interessant  
Dir que hi ha acord entre el govern francès i Mèxic per a dur-  
nos allí. Que mentre tant a fer els tràmits necessaris la Comissió  
ajudaria econòmicament al sosteniment dels refugiats a França.  
Aquesta ajuda econòmica seria segurament uns menjador en les  
grans capitals. Ja en Costafreda em diu que ells mengen en un  
menjador i que si hi vau podreu menjar-hi. Però el cas s'arru-  
bar a Montauban, Marsella etc i justificar algun paper per  
a estar-hi a desgraciadament de papers no en tenim. M'ha  
dit que ~~no desaperdaria de fer mentir a tant seguir a Fran-~~  
ça. Jo no desespero de rebre aviat el paperet salvador. En aquest  
sentit era la fibra aquella que ultra la sortida assegurada, pot  
mentrestant vendre el pasaport i amb ell, allavors sí que no  
estareu dues hores més ací. Me'n vau a Montauban o bé a  
Marsella i tu veus tot seguit.

Ja veus, neneta meva, el panorama. Cal esperar el  
paper ditxós i mentrestant la prudència aconsella resistir  
on estem. ~~o veu la cosa prou clara. La consigna però~~  
és que no quedis tancat aquí. Fe suits amb temps si desgra-  
ciadament t'és precison de tenir de realitat segura.

Explica el cas a la Mamé i veuràs com veurà raó  
en les meves apreciacions.

I ara a la carta d'ahir. La Mariola no t'adreça? Per cert  
que la carta està feta a Montauban i interessenaria tan l'adreça que  
inclou com la vera. Amb tot, jo crec que és la mateixa. Molt cari-  
dado Maria merca a l'encume. Tot això és igual que allò d'en Lo-  
pez legü. Te escriuré però ben poca cosa d'interès et diran Ja  
t'ho diran ara Que la tea està bé i queda on era. L'astúria, car  
bone falta sus fa. Te no puc arribar a pensar a mihi que  
pogues prop de la Legación Treure'us el document de que et parla.  
Si ella fos ad' altra cosa seria, no Maria mere? Les dues jo-  
manes puen pensar amb nosaltres, Cluny i tot. I quan s'obri-  
na la cosa per la correspondencia? Tu no et compas, no que  
tà interès, Maria mere?

Acabo el paper ja sense dir-te el que més sento.  
Que t'entimo i t'engoro molt i molt. Que les hores no  
son tan curtes, amb el teu record i l'esperança de la felicitat  
vostre tea. Tot vindria copet a copet guanyarem els ob-  
stacles i ben aviat la felicitat ens pagarà llargament els  
penes presents i passats. Sobretot Maria mere, no desesperes.  
Pensa que aquesta situació és prou interina i no se val a  
disgustar-ne per poca cosa. L'avorra riure i que el meu re-  
cord sigui ja el consol ple contra la tristesa de la separació.

Uneta mere, saluds a Mamé i al matrimoni

Constant. Petons als meus

Per a tu, tot l'amor i carinyo i els  
petonets del teu Pep